

— Ні, мамо, не можна нелюба любити,
Нещасная доля із нелюбом жить.
Ох тяжко, ох важко з ним річ розмовляти
Хай лучче буду я ввесь вік діувати.

— Хіба ти не бачиш, яка я стара?
Мені в домовину лягати пора.
Як очі закрию, що буде з тобою?
Останешся, доню, одна сиротою.

А в світі якеє життя сироті?
І горе, і нужду терпітимеш ти.
А дочку пустивши, мовляв, на поталу,
Стогнуть під землею, як горлиця, стану.

— Ой мамо, голубко, не плач, не ридай,
Готуй рушники й хустинки вишивай.
Нехай за нелюбом я щастя утрачу,
Ти будеш весела, одна я заплачу.

Гей, там, на могилі, хрест божий стоїть,
Під ранок й під вечір матуся квилить:
— Ой Боже мій, Боже! Що я наробила?
Дочку, як схотіла, із світа згубила!